04/10/25 ପ୍ରାତଃ ମୁରଲୀ ଓମ୍ ଶାନ୍ତି **"ବାପଦାଦା"** ମଧୁବନ

"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:- ଶ୍ରେଷ୍ଠରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହେବା ପାଇଁ ସ୍□ୟଂ ଭଗବାନ ତୁମକୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ମତ ଦେଉଛନ୍ତି, ଯାହା ଦ୍□ାରା ତୁମେ ନର୍କବାସୀରୁ ସ୍□ର୍ଗବାସୀ ହୋଇଯାଉଛ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ**:-** ଦେବତା ହେଉଥିବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବିଶେଷ ଭାବରେ କେଉଁ କଥାରେ ଧ୍ୟାନ ଦେବାକୁ ପଡିବ?

ଉତ୍ତର**:-** କେବେ ବି କୌଣସି କଥାରେ ରୁଷିବାର ନାହିଁ କି ଚେହେରାକୁ ମୁର୍ଦ୍ଦାର ଭଳି କରିବାର ନାହିଁ । କାହାକୁ ବି ଦୁଃଖ ଦେବାର ନାହିଁ । ଯଦି ଦେବତା ହେବାର ଅଛି ତେବେ ମୁଖରୁ ସର୍ବଦା ଫୁଲ ଅର୍ଥାତ୍ ମଧୁର ସୁଖଦାୟୀ ବାଣୀ ବାହାରୁ । ଯଦି କଣ୍ଟା କିମ୍ବା ପଥର ଅର୍ଥାତ୍ ଦୁଃଖଦାୟୀ କଟୁ ବଚନ ବାହାରୁଛି ତେବେ ତୁମକୁ ପଥର କୁହାଯିବ । ତେଣୁ ବହୁତ ଭଲ ଗୁଣ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ଏହିଠାରେ ହିଁ ସର୍ବଗୁଣ ସମ୍ପନ୍ନ ହେବାକୁ ପଡିବ । ଯଦି ଧର୍ମରାଜଙ୍କଠାରୁ ଦଣ୍ଡ ପାଇବ ତେବେ ପୁଣି ଭଲ ପଦ ମିଳିବ ନାହିଁ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ନୂଆ ବିଶ୍□ କିମ୍ବା ନୂଆ ଦୁନିଆର ମାଲିକ ହେଉଥିବା ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ଆତ୍ମିକ ପିତା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏ କଥା ତ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ବାବା ବେହଦର ସମ୍ପତ୍ତି ଦେବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି । ଆମେ ଯୋଗ୍ୟ ନ ଥିଲୁ । କହିଥା'ନ୍ତି ହେ ପ୍ରଭୁ ମୁଁ ଯୋଗ୍ୟ ନୁହେଁ, ମୋତେ ଯୋଗ୍ୟ କରି ଗଢ । ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ - ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟ ଏବଂ ଏହି ଦେବତାମାନେ ମଧ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟ ପରନ୍ତୁ ଏମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଦୈବୀଗୁଣ ଅଛି । ଏମାନଙ୍କୁ ପ୍ରକୃତରେ ସତ୍ୟ ମାନବ କୁହାଯିବ । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଆସୁରୀ ଗୁଣ ରହିଥାଏ ତେଣୁ ଚଳଣି ପଶୁତୁଲ୍ୟ ହୋଇଥାଏ । ଦୈବୀଗୁଣ ନ ଥିଲେ, ତାକୁ ଆସୁରୀ ଗୁଣ କୁହାଯାଏ । ଏବେ ପୁଣି ବାବା ଆସି ତୁମକୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଦେବତା କରୁଛନ୍ତି । ସତ୍ୟ ଖଣ୍ଡରେ ରହୁଥିବା ପ୍ରକୃତ ସତ୍ୟ-ସତ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟ ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ଅଟନ୍ତି, ଏମାନଙ୍କୁ ଦେବତା କୁହାଯାଏ । ଏମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଦୈବୀଗୁଣ ଅଛି । ଯଦିଓ ଗାୟନ କରିଥା'ନ୍ତି ହେ ପତିତ-ପାବନ ଆସନ୍ତୁ, ପରନ୍ତୁ ପବିତ୍ର ରାଜା ଏବଂ ପତିତ ରାଜା କିପରି ହୋଇଥାଆନ୍ତି, ଏହି ରହସ୍ୟକୁ କେହି ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ । ତାହାହେଲା ଭକ୍ତିମାର୍ଗ । ଜ୍ଞାନକୁ ତ ଆଉ କେହି ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ । ତୁମମାନଙ୍କୁ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଏବଂ ଏହିଭଳି ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି । କର୍ମ ତ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଦେବତାମାନେ ମଧ୍ୟ କରିଥା'ନ୍ତି ପରନ୍ତୁ ସେମାନେ ପତିତ କର୍ମ କରନ୍ତି ନାହିଁ । ସେମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଦୈବୀଗୁଣ ରହିଛି । ଖରାପ କାମ କରୁ ନ ଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ହିଁ ସ୍□ର୍ଗବାସୀ ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ନର୍କବାସୀଙ୍କ ଦ୍□ାରା ମାୟା ଖରାପ କାମ କରାଇଥାଏ । ଏବେ ଭଗବାନ ଆସି ଶ୍ରେଷ୍ଠ କର୍ମ କରାଉଛନ୍ତି ଏବଂ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ମତ ଦେଉଛନ୍ତି, କହୁଛନ୍ତି ଏଭଳି ଖରାପ କାମ କର ନାହିଁ । ଶ୍ରେଷ୍ଠରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହେବା ପାଇଁ ଶ୍ରେଷ୍ଠରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ମତ ଦେଉଛନ୍ତି । ଦେବତାମାନେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଅଟନ୍ତି ନା । ରହିଥା'ନ୍ତି ମଧ୍ୟ ନୂଆ ଦୁନିଆ ସ୍□ର୍ଗରେ । କିନ୍ତୁ ଏକଥା ମଧ୍ୟ ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରେ ପୁରୁଷାର୍ଥର କ୍ରମାନୁସାରେ ଜାଣିଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ମାଳା ମଧ୍ୟ ତିଆରି ହୋଇଥାଏ ୮ର କିମ୍ବା ୧୦୮ର, ଏପରିକି ୧୬୧୦୮ର ବି କୁହାଯାଇପାରିବ, ସେଥିରେ ବି କ'ଣ ଅଛି । ଏତେ କୋଟି ମନୁଷ୍ୟ ଅଛନ୍ତି, ଏଥିରୁ ୧୬ ହଜାର ବାହାରିଲେ ତ ବଡ କଥା କ'ଣ ହେଲା । ସେଥିରୁ ଏକ ଚତୁର୍ଥାଂଶ ବି ନୁହେଁ । ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ କେତେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କରି ଗଢୁଛନ୍ତି, ପ୍ରତିଦିନ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ କୌଣସି ବି ଖରାପ କର୍ମ କର ନାହିଁ । ତୁମକୁ ଏପରି ବାବା ମିଳିଛନ୍ତି ତେଣୁ ବହୁତ ଖୁସି ହେବା ଦରକାର । ତୁମେ ବୁଝୁଛ ଯେ ଆମକୁ ବେହଦର ବାବା ପୋଷ୍ୟପୁତ୍ର ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ କରିଛନ୍ତି । ଆମେ ତାଙ୍କର ହୋଇଛୁ । ବାବା ହେଲେ ସ୍□ର୍ଗର ରଚୟିତା । ତେବେ ଏହିପରି ସ୍□ର୍ଗର ମାଲିକ ହେବା ପାଇଁ ହେଲେ ସର୍ବଗୁଣ ସମ୍ପନ୍ନ ଯୋଗ୍ୟ ହେବାକୁ ପଡିବ । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ସର୍ବଗୁଣ ସମ୍ପନ୍ନ ଥିଲେ । ତେଣୁ ଏମାନଙ୍କର ଗୁଣର ଗାୟନ କରାଯାଇଥାଏ, ପୁଣି ୮୪ ଜନ୍ମ ନେବା ପରେ ଅଯୋଗ୍ୟ ହୋଇଯାଇଥା'ନ୍ତି । ଗୋଟିଏ ଜନ୍ମ ମଧ୍ୟ ତଳକୁ ଖସିଗଲେ ତେବେ ଟିକିଏ କଳା କମ୍ ହେଲା । ଏହିପରି ଧିରେ ଧିରେ କଳା କମ୍ ହୋଇଯାଉଛି । ସେହିପରି ଡ୍ରାମା ମଧ୍ୟ ଉକୁଣୀ ସଦୃଶ ଚାଲିଥାଏ ନା । ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ଧିରେ ଧିରେ ତଳକୁ ଖସୁଛ । ୧୨୫୦ ବର୍ଷ ପରେ ଦୁଇ କଳା କମ୍ ହୋଇଯାଉଛି । ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ଶୀଘ୍ର-ଶୀଘ୍ର କଳା କମ୍ ହୋଇଯାଉଛି । ଗ୍ରହଣ ଲାଗିଯାଉଛି । ଯେପରି ସୂର୍ଯ୍ୟ-ଚନ୍ଦ୍ରକୁ ମଧ୍ୟ ଗ୍ରହଣ ଲାଗିଥାଏ ନା । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ଚନ୍ଦ୍ରମା ତାରକାଗଣଙ୍କୁ ଗ୍ରହଣ ଲାଗି ନ ଥାଏ, ସଭିଙ୍କୁ ପୁରା ଗ୍ରହଣ ଲାଗିଯାଇଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯେ - ତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଲେ ହିଁ ଗ୍ରହଣ ଛାଡିବ । ଏବେ କୌଣସି ବି ପାପ କର୍ମ କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ପ୍ରଥମ ନମ୍ବରର ପାପ ହେଲା ଦେହ-ଅଭିମାନରେ ଆସିବା । ଏହା ବହୁତ କଡା ପାପ ଅଟେ । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଏହି ଗୋଟିଏ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ହିଁ ଶିକ୍ଷା ମିଳୁଛି କାହିଁକି ନା ଏବେ ଦୁନିଆକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହେବାର ଅଛି । ପୁଣି ଏଭଳି ଶିକ୍ଷା କେବେ ମିଳି ବି ନ ଥାଏ । ବାରିଷ୍ଟରୀ ଆଦିର ଶିକ୍ଷା ତ ତୁମେ ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତର ପଢି ଆସିଛ । ସ୍କୁଲ୍ ଆଦି ତ ସଦାସର୍ବଦା ରହିଛି । କିନ୍ତୁ ଏହି ଜ୍ଞାନ ଥରେ ମାତ୍ର ମିଳିଥାଏ, ବାସ୍ । ଜ୍ଞାନର ସାଗର ପିତା ପରମାତ୍ମା ଥରେ ମାତ୍ର ଆସନ୍ତି । ସେ ନିଜର ଏବଂ ନିଜ ରଚନାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜ୍ଞାନ ଦିଅନ୍ତି । ବାବା କେତେ ସହଜ ରୂପେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ - ତୁମେ ଆତ୍ମାମାନେ ପାର୍ଟଧାରୀ ଅଟ । ଆତ୍ମାମାନେ ନିଜ ଘରୁ ଆସି ଏଠାରେ ପାର୍ଟ କରୁଛନ୍ତି । ତାକୁ ମୁକ୍ତିଧାମ କୁହାଯାଇଛି । ସ୍□ର୍ଗରେ ତ ଜୀବନମୁକ୍ତି ରହିଛି । ଏଠାରେ ଜୀବନବନ୍ଧନ ରହିଛି । ଏହି ଶବ୍ଦକୁ ମଧ୍ୟ ଯଥାର୍ଥ ରୂପରେ ମନେ ରଖିବାକୁ ହେବ । ମୋକ୍ଷ କେବେ କାହାକୁ ମିଳିନଥାଏ ।

ମନୁଷ୍ୟମାନେ କହିଥା’ନ୍ତି ଯେ ଆମକୁ ମୋକ୍ଷ ମିଳିଯାଉ ଅର୍ଥାତ୍ ଜନ୍ମମୃତ୍ୟୁର ଚକ୍ରରୁ ମୁକ୍ତି ମିଳିଯାଉ । ପରନ୍ତୁ ଏହି ଡ୍ରାମାର ପାର୍ଟରୁ ତ କେହି ବାହାରି ପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହା ଅନାଦି ପୂର୍ବ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଖେଳ ଅଟେ । ବିଶ୍□ର ଇତିହାସ-ଭୂଗୋଳର ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେଉଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ସେହି ଦେବତାମାନେ ଆସିବେ ପୁଣି ପରେ ଇସ୍ଲାମୀ, ବୌଦ୍ଧି ଆଦି ସମସ୍ତେ ଆସିବେ । ଏହା ଏକ ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି ରୂପକ ବୃକ୍ଷ ହୋଇଯିବ । ଏହାର ବୀଜ ଉପରେ ଅଛି । ବାବା ହେଲେ ମନୁଷ୍ୟ ରୂପୀ ସୃଷ୍ଟିର ବୀଜରୂପ । ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି ରୂପି ବୃକ୍ଷ ତ ଅଛି ପରନ୍ତୁ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତାହା ବହୁତ ଛୋଟ ଥାଏ । ପୁଣି ଧିରେ ଧିରେ ବହୁତ ବୃଦ୍ଧି ହୋଇଯାଇଥାଏ । ଆଚ୍ଛା, ପୁଣି ଛୋଟ କିପରି ହେବ? ବାବା ଆସି ପତିତରୁ ପବିତ୍ର କରୁଛନ୍ତି । ତେବେ କେତେ କମ୍ ମନୁଷ୍ୟ ପାବନ ହେଉଛନ୍ତି । କୋଟିକରେ କେହି ଜଣେ ପବିତ୍ର ହେଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଅଧାକଳ୍ପ ବହୁତ କମ୍ ସଂଖ୍ୟକ ମନୁଷ୍ୟ ରହିଥା’ନ୍ତି । ପୁଣି ଅଧାକଳ୍ପ ଭିତରେ କେତେ ବୃଦ୍ଧି ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ତେଣୁ ସବୁଠାରୁ ବେଶି ସମ୍ପ୍ରଦାୟ ସେହି ଦେବୀ ଦେବତାମାନଙ୍କର ହେବା ଦରକାର, କାହିଁକି ନା ଏମାନେ ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ ଆସିଥା’ନ୍ତି ପରନ୍ତୁ ସେମାନେ ଅନ୍ୟ ଧର୍ମକୁ ଚାଲିଯାଇଥା’ନ୍ତି, କାରଣ ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ଭୁଲିଯାଆନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ଏହି ଗୋଟିଏ ଭୁଲ୍ର ଖେଳ । ଭୁଲିବା ଦ୍□ାରା କାଙ୍ଗାଳ ହୋଇଯାଇଥାନ୍ତି । ଭୁଲି-ଭୁଲି ଏକଦମ୍ ଭୁଲିଯାଆନ୍ତି । ଭକ୍ତି ବି ପ୍ରଥମେ ଜଣଙ୍କର ହିଁ କରିଥା’ନ୍ତି କାରଣ ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦ୍ଗତି କେବଳ ସେହି ଜଣେ ହିଁ କରନ୍ତି, ତେଣୁ ଅନ୍ୟ କାହାର ଭକ୍ତି କରିବା କ’ଣ ଦରକାର । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଶିବବାବା ହିଁ ଏହିପରି କରିଛନ୍ତି ନା । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ କିପରି କରିବେ । ଏହା ତ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ରାଜଯୋଗ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ କିପରି ଶିଖାଇବେ । ସେ ତ ସତ୍ୟଯୁଗର ରାଜକୁମାର ଅଟନ୍ତି । କେତେ ଭୁଲ୍ କରି ଦେଇଛନ୍ତି । ବୁଦ୍ଧିରେ କିଛି ରହୁ ହିଁ ନାହିଁ । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯେ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ଏବଂ ଦୈବୀଗୁଣ ଧାରଣ କର । କୌଣସି ବି ସମ୍ପତ୍ତି ଆଦିର ଯଦି ଝଗଡା ଅଛି ତାକୁ ସମାପ୍ତ କରିଦିଅ । ଝଗଡା କରି-କରି ତ ପ୍ରାଣ ମଧ୍ୟ ଚାଲିଯିବ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ବ୍ରହ୍ମାବାବା ସବୁ କିଛି ଛାଡିଦେଲେ କୌଣସି ଝଗଡା ଆଦି କଲେ କି? କମ୍ ମିଳିଲା ତ ଭଲ ହେଲା, ତା’ ବଦଳରେ କେତେ ବଡ ରାଜପଦ ମିଳିଲା । ବାବା ବତାଇଥା’ନ୍ତି ଯେ ମୋତେ ବିନାଶ ଏବଂ ସତ୍ୟଯୁଗ ଦୁନିଆର ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହେଲା ତେଣୁ କେତେ ଖୁସି ଲାଗିଲା । ଆମକୁ ବିଶ୍□ର ବାଦଶାହୀ ମିଳିବ ତ ଏସବୁ କ’ଣ । ଏପରି କ’ଣ କିଏ ଭୋକରେ ମରିଯିବ, ପଇସା ନ ଥାଇ ବି ପେଟକୁ ଦୁଇମୁଠା ଦେଇ ପାରୁଛନ୍ତି ନା । ମମ୍ମା କ’ଣ କିଛି ଆଣିଥିଲେ । ଏବେ ମମ୍ମାଙ୍କୁ କେତେ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯୋଗ କରୁଛ ଏହା ତ ଠିକ୍ କଥା, ପରନ୍ତୁ ଏବେ ମମ୍ମାଙ୍କର ନାମ ରୂପକୁ ମନେ ପକାଅ ନାହିଁ । ଆମକୁ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କ ଭଳି ଧାରଣା କରିବାକୁ ହେବ । ଆମକୁ ମଧ୍ୟ ମମ୍ମାଙ୍କ ସଦୃଶ ହୋଇ ସିଂହାସନର ଅଧିକାରୀ ହେବାର ଯୋଗ୍ୟ ହେବାକୁ ପଡିବ । କେବଳ ମମ୍ମାଙ୍କର ମହିମା କଲେ କ’ଣ ହେବ । ବାବା ତ କହୁଛନ୍ତି ମାମେକମ୍ ୟାଦ କରୋ ଅର୍ଥାତ୍ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ, ତେଣୁ ଯୋଗର ଯାତ୍ରାରେ ରହିବାକୁ ହେବ । ମମ୍ମାଙ୍କ ସଦୃଶ ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଇବାକୁ ହେବ । ମମ୍ମାଙ୍କର ମହିମାର ପ୍ରମାଣ ସେତେବେଳେ ମିଳିବ ଯେତେବେଳେ ତୁମେ ମଧ୍ୟ ସେହିପରି ମହିମା ଯୋଗ୍ୟ ହୋଇ ଦେଖାଇବ । କେବଳ ମମ୍ମା-ମମ୍ମା କହିଲେ ପେଟ ପୁରିଯିବ ନାହିଁ । ଆହୁରି ମଧ୍ୟ ପେଟ ପିଠିରେ ଲାଗିଯିବ । ଶିବବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଲେ ପେଟ ଭର୍ତ୍ତି ହେବ । ଏହି ଦାଦାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଲେ ପେଟ ଭର୍ତ୍ତି ହେବ ନାହିଁ । ସ୍ମରଣ ତ ଜଣଙ୍କୁ ହିଁ କରିବାକୁ ହେବ । ସେହି ଜଣଙ୍କର ହିଁ ସମସ୍ତ ମହାନତା ଅଟେ । ସେବାର ଉପାୟ ବାହାର କରିବା ଦରକାର । ସର୍ବଦା ମୁଖରୁ ମଧୁର ଶବ୍ଦ ବାହାରୁ । ଯଦି କଟୁ ଶବ୍ଦ ବାହାରିବ ତା’ ହେଲେ ପଥରକୁ ପଥର ହୋଇ ରହିଯିବ । ସେଥିପାଇଁ ଗୁଣ ବହୁତ ଭଲ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ତୁମକୁ ଏଠାରେ ସର୍ବଗୁଣ ସମ୍ପନ୍ନ ହେବାକୁ ପଡିବ । ଯଦି ଦଣ୍ଡର ଭାଗୀଦାର ହେବ ତେବେ ପୁଣି ପଦ ଭଲ ମିଳିବ ନାହିଁ । ଏଠାକୁ ପିଲାମାନେ ଆସୁଛନ୍ତି ବାବାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରୁ ଶୁଣିବା ପାଇଁ । ଏଠାରେ ତାଜା-ତାଜା ନିଶା ବାବା ଚଢାଉଛନ୍ତି । ସେବାକେନ୍ଦ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ନିଶା ଚଢୁଛି, ପୁଣି ଘରକୁ ଗଲେ, ସମ୍ବନ୍ଧୀ ଆଦି ଦେଖିଙ୍କୁ ନିଶା ଖଲାସ ହୋଇଯାଉଛି । ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଯେ, ଏଠାରେ ଆମେ ବାବାଙ୍କ ପରିବାରରେ ଅଛୁ । ସେଠାରେ ଆସୁରୀ ପରିବାର ହୋଇଥାଏ । କେତେ ଝଗଡା ଆଦି ଲାଗିଥାଏ । ସେଠାକୁ ଯିବା ମାତ୍ରେ ପଙ୍କ କାଦୁଅରେ ଯାଇ ପଡିଥା’ନ୍ତି । ଏଠାରେ ତ ତୁମେମାନେ ବାବାଙ୍କୁ ଭୁଲିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଦୁନିଆରେ ପ୍ରକୃତ ଶାନ୍ତି କାହାକୁ ବି ମିଳିପାରିବ ନାହିଁ । ପବିତ୍ରତା, ସୁଖ, ଶାନ୍ତି, ସମ୍ପତ୍ତି ବାବାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ କେହି ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ବାବା ଆଶୀର୍ବାଦ କରୁଛନ୍ତି - ଆୟୁଷ୍ମାନ ହୁଅ, ପୁତ୍ରବାନ ହୁଅ । ନା, ଆଶୀର୍ବାଦରେ କିଛି ବି ମିଳିବ ନାହିଁ । ଏହା ମନୁଷ୍ୟଙ୍କର ଭ୍ରାନ୍ତ ଧାରଣା । ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ଆଦି ମଧ୍ୟ ଆଶୀର୍ବାଦ କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ଆଜି ଆଶୀର୍ବାଦ ଦେଇଥା’ନ୍ତି, ପୁଣି କାଲି ନିଜେ ହିଁ ମରିଯା’ନ୍ତି । ଦେଖ ପୋପ ବି କେତେ ଆସିଲେଣି କେତେ ଗଲେଣି । ଗୁରୁମାନଙ୍କର ଗଦ୍ଦି ଚାଲିଥାଏ, ଛୋଟ ଅବସ୍ଥାରେ ମଧ୍ୟ ଗୁରୁମାନେ ମରିଯାଆନ୍ତି ତ ପୁଣି ଅନ୍ୟ କାହାକୁ ଗୁରୁ କରିନିଅନ୍ତି କିମ୍ବା ଛୋଟ ଚେଲାକୁ ଗୁରୁ କରି ଦିଅନ୍ତି । ବାପଦାଦା ତ ଦାତା ଅଟନ୍ତି । ସେ ନେଇ କ’ଣ କରିବେ । ବାବା ତ ନିରାକାର ନା । ଶରୀରଧାରୀମାନେ ହିଁ ନେବେ । ଏସବୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝିବାର କଥା ଅଟେ । ଏପରି କେବେ କହିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ଯେ ଆମେ ଶିବବାବାଙ୍କୁ ଦେଉଛୁ । ନା, ଆମେମାନେ ଶିବବାବାଙ୍କଠାରୁ ପଦ୍ମଗୁଣା ନେଉଛେ ତାଙ୍କୁ କିଛି ହେଲେ ଦେଉନାହୁଁ । ବାବା ତ ତୁମକୁ ଅଗଣିତ ସମ୍ପତ୍ତି ଦେଉଛନ୍ତି । ଶିବବାବା ତ ଦାତା ଅଟନ୍ତି, ତୁମେମାନେ ତାଙ୍କୁ ଦେବ କିପରି? ମୁଁ ଦେଲି, ଏହିଭଳି ଭାବିବା ଦ୍□ାରା ପୁଣି ଦେହଅଭିମାନ ଆସିଥାଏ । ଆମେ ଶିବବାବାଙ୍କଠାରୁ ନେଉଛୁ । ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ଢେର ପିଲା ଆସୁଛନ୍ତି, ଆସି ରହୁଛନ୍ତି, ତେଣୁ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଦରକାର ନା ଅର୍ଥାତ୍ ତୁମେମାନେ ନିଜ ପାଇଁ ହିଁ ଦେଉଛ । ତାଙ୍କୁ କ’ଣ ନିଜ ପାଇଁ କିଛି କରିବାର ଅଛି । ସିଏ ରାଜଧାନୀ ମଧ୍ୟ ତୁମକୁ ଦେଉଛନ୍ତି ତେଣୁ କରୁଛ ମଧ୍ୟ ତୁମେ । ମୁଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ନିଜଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କରୁଛି । ଏଭଳି ପିତାଙ୍କୁ ତୁମେ ଭୁଲିଯାଉଛ । ଅଧାକଳ୍ପ ପୂଜ୍ୟ, ଅଧାକଳ୍ପ ପୂଜାରୀ । ପୂଜ୍ୟ ହୋଇଗଲେ ତୁମେମାନେ ସୁଖଧାମର ମାଲିକ ହେଉଛ, ପୁଣି ପୂଜାରୀ ହେଲେ ଦୁଃଖଧାମର ମାଲିକ ହୋଇଯାଉଛ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ କାହାକୁ ଜଣା ନାହିଁ ଯେ ବାବା କେତେବେଳେ ଆସି ସ୍□ର୍ଗର ସ୍ଥାପନା କରୁଛନ୍ତି । ଏହି କଥାକୁ ତୁମେ

ସଂଗମଯୁଗୀ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହିଁ ଜାଣିଛ । ବାବା ଏତେ ସୁନ୍ଦର ଭାବରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ତଥାପି ମଧ୍ୟ ବୁଦ୍ଧିରେ ରହୁ ନାହିଁ । ଯେପରି ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ସେହିଭଳି ଯୁକ୍ତିର ସହିତ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇବା ଦରକାର । ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି ଏଭଳି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହେବା ଦରକାର । ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରେ ବହୁତ ଭଲ ଦୈବୀଗୁଣ ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ । କୌଣସି କଥାରେ ରୁଷିଯାଅ ନାହିଁ, ଚେହେରା ମୁର୍ଦ୍ଦାର ପରି କର ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯେ ଏଭଳି କୌଣସି କାମ ଏବେ କର ନାହିଁ । ଚଣ୍ଡି ଦେବୀଙ୍କର ମଧ୍ୟ ମେଳା ଲାଗୁଛି । ଚଣ୍ଡିକା ସେହିମାନଙ୍କୁ କହନ୍ତି ଯିଏ ବାବାଙ୍କ ମତରେ ଚାଲନ୍ତି ନାହିଁ । ଯିଏ ଦୁଃଖ ଦିଅନ୍ତି, ଏଭଳି ଚଣ୍ଡିକାମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ମେଳା ଲାଗୁଛି । ମନୁଷ୍ୟ ଅଜ୍ଞାନୀ ଅଟନ୍ତି ନା, ଅର୍ଥ କିଛି ହେଲେ ବୁଝୁ ନାହାଁନ୍ତି । କାହା ପାଖରେ ବି ଶକ୍ତି ନାହିଁ, ସେମାନେ ତ ଯେପରି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଖାଲି ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ତୁମେ ବାବାଙ୍କୁ ଭଲ ଭାବରେ ସ୍ମରଣ କରୁଛ ତେଣୁ ବାବାଙ୍କ ଦ୍□ାରା ତୁମକୁ ଶକ୍ତି ମିଳୁଛି । କିନ୍ତୁ ଏଠାରେ ରହୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଅନେକଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ବାହାରକୁ ଚାଲିଯାଉଛି । ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯେ ଏଠାରେ ତୁମେ ଚିତ୍ର ସାମ୍ନାରେ ବସିଯାଅ, ତେବେ ତୁମର ବୁଦ୍ଧି ଏଥିରେ ବ୍ୟସ୍ତ ରହିବ । ଗୋଲା (ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ର) ସିଡ଼ି (୮୪ ଜନ୍ମର କାହାଣୀ) ଉପରେ କାହାକୁ ବୁଝାଇଲେ, ତାଙ୍କୁ କୁହ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ବହୁତ କମ୍ ମନୁଷ୍ୟ ଥା'ନ୍ତି । ଏବେ ତ ବହୁତ ମନୁଷ୍ୟ ଅଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯେ ମୁଁ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦ୍□ାରା ନୂଆ ଦୁନିଆର ସ୍ଥାପନା ଏବଂ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ବିନାଶ କରାଉଛି । ଏହିଭଳି ଅଭ୍ୟାସ କରିବାର ଅଛି । ତେବେ ନିଜର ମୁଖ ନିଜେ ହିଁ ଖୋଲି ପାରିବ । ଭିତରେ ଯାହା ଚାଲୁଛି ତାହା ବାହାରକୁ ମଧ୍ୟ ବାହାରିବା ଦରକାର । ତୁମେ ମୁକ ଅର୍ଥାତ୍ ଘୁଙ୍ଗା ତ ନୁହଁ ନା । ଘରେ ତ ଚିତ୍କାର କରିବା ପାଇଁ ମୁଖ ଖୋଲୁଛ, ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଇବା ପାଇଁ ମୁଖ ଖୋଲୁ ନାହିଁ! ଚିତ୍ର ତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମିଳିପାରିବ କିନ୍ତୁ ସାହସ ରଖିବା ଦରକାର । ନିଜ ଘରର କଲ୍ୟାଣ କରିବା ଉଚିତ୍ । ନିଜର ଘରକୁ ଚିତ୍ରରେ ସଜାଇଦିଅ ତେବେ ତୁମେମାନେ ବ୍ୟସ୍ତ ରହିବ । ଏହା ଯେପରି ତୁମର ପାଠାଗାର ହୋଇଯିବ । ଅନ୍ୟର କଲ୍ୟାଣ କରିବା ପାଇଁ ଚିତ୍ର ଆଦି ଲଗାଇବା ଆବଶ୍ୟକ । ଯିଏବି ଆସୁଛନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ବୁଝାଅ । ତୁମେ ବହୁତ ସେବା କରିପାରିବ । ଅଳ୍ପ କିଛି ବି ଶୁଣିଲେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଜାରେ ଆସିଯିବେ । ବାବା ଏତେ ଉନ୍ନତିର ଯୁକ୍ତି ବତାଉଛନ୍ତି । ଯଦି ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରିବ ତେବେ ତୁମର ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ବାକି ଗଙ୍ଗାରେ ଯାଇ କେତେ ବି ବୁଡ ପକାଅ ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହେବ ନାହିଁ । ଏସବୁ ଅନ୍ଧଶ୍ରଦ୍ଧା ଅଟେ । ହରିଦ୍□ାରରେ ତ ସାରା ସହରର ଆବର୍ଜନା ଯାଇ ଗଙ୍ଗାରେ ପଡୁଛି । ସାଗରରେ କେତେ ଆବର୍ଜନା ପଡୁଛି । ନଦୀରେ ମଧ୍ୟ ଆବର୍ଜନା ପଡୁଛି ତେବେ ତା'ଦ୍□ାରା ପବିତ୍ର କିପରି ହୋଇପାରିବ । ମାୟା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ଅଜ୍ଞାନ କରିଦେଇଛି ।

ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ହିଁ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ତୁମର ଆତ୍ମା ଡାକୁଛି ନା - ହେ ପତିତ-ପାବନ ଆସ । ସେ ତୁମ ଶରୀରର ଲୌକିକ ପିତା କିନ୍ତୁ ପତିତ-ପାବନ ଏକମାତ୍ର ପିତା ପରମାତ୍ମା ଅଟନ୍ତି । ଏବେ ଆମେ ସେହି ପବିତ୍ର କରୁଥିବା ପିତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛୁ । ଜୀବନମୁକ୍ତି ଦାତା ଜଣେ ହିଁ ଅଟନ୍ତି, ଅନ୍ୟ କେହି ନୁହଁନ୍ତି । ଏତେ ସହଜ କଥାର ଅର୍ଥ ମଧ୍ୟ କେହି ବୁଝୁ ନାହାଁନ୍ତି । ଆଚ୍ଛା-

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହ ସମ୍ପନ୍ନ ଶୁଭେଚ୍ଛା ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର **:—**

(୧) ମୁଖରୁ ଜ୍ଞାନ ରତ୍ନ ବାହାର କରିବାର ଅଭ୍ୟାସ କରିବାକୁ ହେବ । ମୁଖରୁ କେବେହେଲେ କଣ୍ଟା ବା ପଥର ବାହାର କରିବାର ନାହିଁ । ନିଜର ଏବଂ ଘରର ଲଲ୍ୟାଣ କରିବା ପାଇଁ ନିଜ ଘରେ ଚିତ୍ରଗୁଡିକୁ ସଜେଇ ତାହା ଉପରେ ବିଚାର ସାଗର ମନ୍ଥନ କରି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ । ସେହି କାର୍ଯ୍ୟରେ ବ୍ୟସ୍ତ ରହିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଆଶୀର୍ବାଦ ମାଗିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ତାଙ୍କର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ମତରେ ଚାଲିବାକୁ ହେବ । ସବୁ ମହିମା ଶିବବାବାଙ୍କର ଅଟେ । ସେଥିପାଇଁ ତାଙ୍କୁ ହିଁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ଏହିଭଳି ଅଭିମାନ କେବେ ବି ନ ଆସୁ ଯେ ମୁଁ ବାବାଙ୍କୁ ଏତେ ସବୁ ଦେଇଛି ।

ବରଦାନ**:-** ବାପ୍ ସମାନ ସ୍ଥିତି ଦ୍□ାରା ସମୟକୁ ନିକଟକୁ ଆଣୁଥିବା ତତ୍ତ୍□ମ୍ର ବରଦାନୀ ଭବ ।

ମୋର ପଣିଆକୁ ସମାପ୍ତ କରିବା ଅର୍ଥ ବାପ୍ ସମାନ ସ୍ଥିତିରେ ସ୍ଥିତ ହୋଇ ସମୟକୁ ପାଖେଇ ଆଣିବା । ଯେଉଁଠି ନିଜର ଦେହ ବା ନିଜର କୌଣସି ବି ବସ୍ତୁ ପ୍ରତି ମୋ'ର ପଣିଆ ରହିଛି ସେଠାରେ ସମାନତାରେ କମୀ ରହିଛି, କମୀ ରହିବା ଅର୍ଥ ଡିଫେକ୍ଟ, ଏହିଭଳି ଡିଫେକ୍ଟବାଲା ଆତ୍ମା କେବେ ବି ପରଫେକ୍ଟ ଅର୍ଥାତ୍ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ପରଫେକ୍ଟ ହେବା ପାଇଁ ସର୍ବଦା ବାବାଙ୍କର ସ୍ନେହରେ ଲଭଲୀନ ହୋଇ ରୁହ । ଯଦି ସର୍ବଦା ବାବାଙ୍କର ସ୍ନେହରେ ଲଭଲୀନ ରହିବ ତେବେ ଅତି ସହଜରେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ନିଜ ସମାନ ବା ବାପ୍ ସମାନ କରିପାରିବ । ବାପଦାଦା ନିଜର ଲଭଲୀ ଅର୍ଥାତ୍ ପ୍ରିୟ ଏବଂ ଲଭଲୀନ୍ ସ୍ଥିତିରେ ସ୍ଥିତ ରହୁଥିବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସର୍ବଦା ତତ୍ତ୍□ତ୍□ମ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ତୁମେ ସେହି କଳ୍ପ ପୂର୍ବର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଦେବାତ୍ମାର ବରଦାନ ଦେଇଥାଆନ୍ତି ।

ସ୍ଲୋଗାନ**:-** ଯଦି ପରସ୍ପରର ବିଚାରକୁ ରିଗାର୍ଡ ଅର୍ଥାତ୍ ସମ୍ମାନ ଦେବ ତେବେ ନିଜର ରେକର୍ଡ ଭଲ ହୋଇଯିବ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***

ଅବ୍ୟକ୍ତ ଈଶାରା:- ନିଜ ପ୍ରତି ଏବଂ ସମସ୍ତଙ୍କ ପ୍ରତି ନିଜର ସଂକଳ୍ପ ଦ୍□ାରା ଯୋଗର ଶକ୍ତିଗୁଡିକୁ ପ୍ରୟୋଗ କର ।

ମାନସୀକ ସେବା ଅର୍ଥାତ୍ ସଂକଳ୍ପ ଦ୍□ାରା ସେବା କରିବା ପାଇଁ ହେଲେ ମନ-ବୁଦ୍ଧି ବ୍ୟର୍ଥ ଚିନ୍ତନରୁ ମୁକ୍ତ ହେବା ଦରକାର ଏବଂ 'ମନମନାଭବ'' ମନ୍ତ୍ରର ସହଜ ସ୍□ରୂପ ହେବା ଦରକାର । ତେବେ ଯେଉଁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ମାନସୀକ ବୃତ୍ତି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଏବଂ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଅଟେ, ଶୁଭଭାବନା ଏବଂ ଶୁଭକାମନା ସମ୍ପନ୍ନ ଅଟେ, ସେମାନେ ନିଜର ମାନସୀକ ବୃତ୍ତି ଦ୍□ାରା ଶକ୍ତିଗୁଡିକର ଦାନ ଦେଇପାରିବେ ।